

δ. Ἡ ιστορικοδικαστική μέθοδος

1. **Ὅμως δέν μιλάμε μόνο γιά κημεία καί ἠλεκτρι-
σμό. Μιλάμε καί γιά ἄλλα πράγματα. Καί πιά πολύ ἀπό
ὄλα γιά τόν ἑαυτό μας, γιά τήν ζωή μας.**

Τί θά κάμω, ὅταν θελήσω νά ἀποδείξω ἕνα γεγο-
νός ἀπό τήν ζωή μου; Πῶς θά ἀποδείξω ὅτι ὑπῆρξε
στὸν στρατό; Ὅτι ἐσπούδασα φιλολογία; ὅτι κθές ἔκα-
μα ἕναν περίπατο; ὅτι συζήτησα μέ κάποιον;

Μπορῶ νά ἀποδείξω κάτι ἀπό αὐτά μέ τήν μέθοδο,
γιά τήν ὁποία ἐμιλήσαμε πιά πάνω;

Εἶναι ποτέ δυνατόν νά ἀποδειχθῆ κάτι πού ἐγίνε
στό παρελθόν μέ κάτι πού θά γίνῃ στό παρόν;

Ὅχι!

Συμπέρασμα: **ἡ μέθοδος τῶν θετικῶν ἐπιστημῶν,
δέν ἔχει πέραση σέ ὅ,τι ἔχει σχέση μέ τήν ζωή τοῦ
ἀνθρώπου!**

Καί τότε; τί κάνομε;

2. **Σέ ὅ,τι ἔχει σχέση μέ τήν ζωή τοῦ ἀνθρώπου
ἐφαρμόζεται μία ἄλλη μέθοδος πού λέγεται **ιστορικο-
δικαστική**. Λέγεται **ιστορική**, ἐπειδή ἀσχολεῖται μέ
πράξεις πού ἔχουν σχέση μέ τήν ἱστορία: ἔγιναν στό
παρελθόν: καί **δικαστική**, ἐπειδή σάν νά ἦταν δικαστή-
ριο ἐκδίδει μία ἀπόφαση ἐπί τῇ βάσει ἀποδείξεων, πού
τίς ἔλεγε καί διαπίστωσε ὅτι ἦταν ἀξιόπιστες καί σω-
στές (π.χ. ἀπολυτήριο στρατοῦ μέ τήν σφραγίδα τοῦ
Γ.Ε.Σ. καί ὑπογραφή τοῦ τάδε γνωστοῦ ἀξιωματικοῦ).**

Σύμφωνα μέ τήν ιστορικοδικαστική μέθοδο, μία ἄ-
ποψη εἶναι σωστή, ὅταν:

α. στηρίζεται σέ ἀuthεντικά ἀποδεικτικά στοιχεῖα.

β. δέν προκαλεῖ ἀντιρρήσεις ἱστορικά δικαιολογη-

μένες καί τεκμηριωμένες (π.χ. συνέλαβαν κάποιον σάν
ἐγκληματία-σφαγέα τῆς περιόδου τοῦ ἐμφυλίου πολέ-
μου: μά γρήγορα τόν ἀπέλυσαν: γιατί προέβαλε μία
τεκμηριωμένη ἀντίρρηση. Ἐπίδειξε μέ ἀuthεντικά στοι-
χεῖα, ὅτι τότε ἦταν μικρό παιδί καί ἔμενε στό ἐξωτερικό!).

ε. Οἱ ἀποδείξεις

1. **Γιά τήν τεκμηρίωση ἑνός ἱστορικοῦ γεγονότος
ἔχομε τρία εἶδη ἀποδείξεων:**

α. τίς προφορικές μαρτυρίες.

β. τίς γραπτές μαρτυρίες.

γ. τίς πραγματικές ἀποδείξεις.

Μέ τήν ἱστορικο-δικαστική μέθοδο μπορῶ νά ἀπο-
δείξω, ὅτι ἐπῆγα περίπατο, ὅτι τό πρωί ἔπια λίγο γάλα,
ὅτι στήν Ἐκκλησία συζήτησα ἐγκάρδια μέ τόν παπᾶ.

2. **Γιά θέματα ἱστορικά ἡ μέθοδος τῶν φυσικῶν
-θετικῶν ἐπιστημῶν δέν ἔχει καμμιά ἰσχύ. Εἶναι ἐντε-
λῶς ἀχρηστῆ.**

Ἐπίδειξέ μου μέ τήν μέθοδο τῶν φυσικῶν-θεπι-
κῶν ἐπιστημῶν:

- Ἐπίδειξε ὁ Οὐίλλιαμ Σαίξπηρ;
 - Ἦταν ἐπαναστάτης ὁ Μάρτιν Λουθερ Κίνγκ;
 - Ἦταν ἐξυπνος ὁ Ἄλκιβιάδης;
 - Ἦταν δίκαιος ὁ Ἄριστείδης;
 - Ἦταν φιλόσοφος ὁ Σωκράτης;
 - Ἦταν ὁ Λένιν κομμουνιστής;
 - Ἦταν καλή γυναίκα ἡ Σοφία Βέμπο;
 - Πίστευε στόν Χριστό ὁ Ἄπόστολος Πέτρος;
- Ὅλα αὐτά τά ἐρωτήματα εἶναι ἔξω ἀπό τήν σφαιρα

των φυσικῶν ἀποδείξεων. Δέν μποροῦν νά ἀποδειχθοῦν

- οὔτε μέ τά μέσα τῆς χημείας,
- οὔτε τῆς ἀστρονομίας,
- οὔτε τοῦ ἠλεκτρισμοῦ.

Μά μποροῦν νά ἐλεγχθοῦν.

• **Μέ τό κριτήριο τῆς ἱστορικο-δικαστικῆς μεθόδου.**

3. Καί κάτι ἀκόμη:

Ἡ ἱστορικο-δικαστική μέθοδος εἶναι ἀπόλυτα σύμφωνη μέ τήν **βασική ἀρχή τοῦ Χριστιανισμοῦ, ὅτι ἀξία ἔχει μόνο ὁ,τι ὁ ἄνθρωπος τό δέχεται ἐκούσια καί ἐντελῶς ἐλεύθερα. Γι' αὐτό ὁ Χριστιανισμός θέλει τόν κάθε ἄνθρωπο νά προβληματίζεται καί νά ἐρευνᾷ.**

Νά ἐρευνᾷ!

Μά ὄχι καί νά παραλογίζεται! Ἡ ἐρευνα δέν εἶναι παραλογισμός!

Τί εἶναι ἐπιστημονικός παραλογισμός;

- Δεῖξε μου τόν Θεόν μέ τό τηλεσκόπιο!
- Δεῖξε μου τήν ψυχή στό μικροσκόπιο!
- Δεῖξε μου, ἂν εἶναι ὁ Υἱός ὁμοούσιος μέ τόν

Πατέρα, μέ χημικά πειράματα!

Δίκαια ὁ Ρῶσος πρωτοπρεσβύτερος **Νικόλαος Ντεπουτάτωφ** παρατηρεῖ **εἰρωνικά:**

Ἄν θέλεις νά χρησιμοποιήσης τήν χημεία καί τό τηλεσκόπιο **στόν Χριστό**, χρησιμοποίησέ τα πρῶτα **στόν Μέγα Ἀλέξανδρο** καί **στόν Ναπολέοντα. Καί, σίγουρος πιά** γιά τήν ἀποτελεσματικότητα τῆς μεθόδου σου, **ἔλα νά τήν ἐφαρμόσης καί στόν Χριστό!**

3. Ντεπουτάτωφ, Ν. ἔ.ἄ. σελ. 151.

στ. Συμπέρασμα

ἽΟ Ρῶσος μαρξιστής Γιούρι Σρένντερ γράφει: «Τό νόημα τῆς ζωῆς εὐρίσκεται στήν βαθειά πίστη στόν ἄνθρωπο καί στίς δυνάμεις του, στήν πρόοδο τῆς ἐπιστήμης. Πιστεύω σ' ἓνα φωτεινό μέλλον, πού τό χτίζουν οἱ ἄνθρωποι».

Βέβαια τά 70 χρόνια προσπάθειας νά χισθῆ τό «φωτεινό μέλλον» ἀπό τοὺς ἀνθρώπους μέ τήν ἐπιστήμη, ἀπόδειξε λάθος τόν μαρξιστικό αὐτόν συλλογισμό.

Μά τό παράδοξο εἶναι καί ὅτι ὁ ἴδιος ὁ Γιούρι Σρένντερ, συνεχίζοντας μέ ἔκδηλο σκεπτικισμό γιά τήν ὀρθότητα τῶν λόγων του, κάνει τήν ἐξῆς πολύμηνη διαπίστωση-παρατήρηση:

«Ἡ πεποίθηση ὅτι ἡ ἐπιστήμη εἶναι ἀλήθεια, καί ὅτι ἡ ἐπιστημονική «ἀλήθεια» εἶναι κάτι τό ἀδιαμφισβήτητο, ἀποτελεῖ τυπική μορφή δεισιδαιμονίας! Καί εἶναι φοβερό νά μεταβάλωμε τόσο ἄνετα τήν ἐπιστήμη, ἀπό ὄργανο κριτικῆς ἀνάλυσης, δηλαδή ἀπό μέθοδο ἐλέγχου ἐγκυρότητας καί ὀρθότητας τῶν διαφόρων ἀπόψεων, σέ μέσο καί ὄργανο προώθησης καί ἐπιβολῆς ἀπόψεων»⁴!

Εὐγε, Γιούρι! Εὐγε!

Ἡ χρησιμοποίηση τῆς ἐπιστήμης γιά τήν ὁποιαδήποτε προπαγάνδα ἀποτελεῖ ἐκπόρνευση τῆς ἐπιστήμης.

4. Σρένντερ, Γιούρι. Ναούκα-ἠστότονικ ζνάνια ἡ σουεβέρην (Ἡ ἐπιστήμη πηγὴ γνώσεως ἀλλὰ καί δεισιδαιμονιῶν), ἐν Νόβι Μίρ (Νέος Κόσμος), Μόσχα 1969, τ. 10 (ρωσικά). Ἐλήφθη ἀπὸ τό βιβλίον Ἀρχιεπίσκοπ Ἰωάνν Σ.Φ. (Σαχοφσκόν), Μοσκόβκι Ραζγοβόρ ο Μπεσσμέρην, ΙΧΘΥΣ New York 1972, σελ. 108-111.